

“Ty mne, Pane, při životu v každou psotu ráčíš chovati,” praví se v jednom biblickém žalmu, “a já tebe srdcem celým budu ctít a s radostí vzývat a hlásat tvé milosrdenství a pravdu.”

Připojme se a taky pojďme hlásat Boží milosrdenství a pravdu a s radostí vzývat jeho jméno.

A kéž nás při tom provází Boží milost a pokoj. Amen. /Ž 138/

Milý Bože, někdy máme ze světa, ve kterém žijeme, docela zamotanou hlavu. Čím jsme starší, tím víc říkáváme, že dřív býval lepší – on lepší asi až tak nebýval, ale teď, z odstupu, se v tom líp vyznáme. O to míň rozumíme časům, do kterých teprve vstupujeme. V téhle nejistotě míváme chuť nad někým lámat hůl – nad mladými, nad starými, nad cizími, nad politikou... Víme, že zklamání ze světa a z lidí znáš líp než my a děkujeme, žes nad námi hůl nezlomil, ale dal jsi nám prostřednictvím svého Syna šanci, abychom nezahynuli, ale dostali život. A když ty nám dáváš život, kdo by nám ho zkazil, kdo by nás tak odloučil od tvé lásky? Díky, že jsi s námi. Někdy z toho všeho máme zamotanou hlavu a nerozumíme tomu, co je před námi – tak nás i v té naší nejistotě provázej. Společně prosíme: Pane, smiluj se. Amen.

Lk 14,15-24: *Když to uslyšel jeden z hostí, řekl mu: „Blaze tomu, kdo bude jíst chléb v království Božím.“ Ježíš mu řekl: „Jeden člověk chystal velikou večeři a pozval mnoho lidí. Když měla hostina začít, poslal svého služebníka, aby řekl pozvaným: ‚Pojďte, vše už je připraveno.‘ A začali se jeden jako druhý vymlouvat. První mu řekl: ‚Koupil jsem pole a musím se jít na ně podívat. Prosím tě, přijmi mou omluvu.‘ Druhý řekl: ‚Koupil jsem pět párů volů a jdu je vyzkoušet. Prosím tě, přijmi mou omluvu!‘ Další řekl: ‚Oženil jsem se, a proto nemohu přijít.‘ Služebník se vrátil a oznámil to svému pánu. Tu se pán domu rozhněval a řekl svému služebníku: ‚Vyjdi rychle na náměstí a do ulic města a přiveď sem chudé, zmrzačené, slepé a chromé.‘ A služebník řekl: ‚Pane, stalo se, jak jsi rozkázal a ještě je místo.‘ Pán řekl služebníkov: ‚Vyjdi za lidmi na cesty a k ohradám a přinuť je, ať přijdou, aby se můj dům naplnil. Neboť vám pravím: Nikdo z těch mužů, kteří byli pozváni, neokusí mé večeře.‘”*

1Te 2,1-4: *Sami víte, bratří, že náš příchod k vám nebyl marný. Víte také, jak jsme předtím ve Filipech trpěli a byli pohaněni; a přece nám náš Bůh dal odvalu hlásat vám, přes mnohý těžký zápas, evangelium Boží. Naše poselství nepochází z omylu ani z nekalých úmyslů, ani vás nechceme podvést. Bůh nás uznal za hodné svěřit nám evangelium, a proto mluvíme tak, abychom se líbili ne lidem, ale Bohu, který zkoumá naše srdce.*

Bůh nás zve na báječněj bál, praví se v jednom podobenství, a teď je třeba, aby to někdo sdělil pozvaným. Jestli pozvání přijmou, nebo ne, je jejich věc – teď se však pozornost soustředí na tu pozvánku. Něco jako roznáška svatebních koláčků to je, jako předzvěst toho, co se chystá: Pojďte, vše je připraveno a vy jste zváni.

Na začátku našeho letopočtu napsal apoštol Pavel dopis do Soluně (odkud do našich končin vyrazili dva věrozvěsti, ale to až o 800 let později). Apoštol v tom dopisu zařadil sebe a své spolupracovníky do role těch služebníků, kteří nesou pozvánku: neneseme vám ji omylem ani z nekalých úmyslů ani proto, že bychom se vám chtěli vlichotit, jen vám sdělujeme, že vás Bůh pozval. Bůh nás uznal za hodné svěřit nám evangelium.

Snad si můžeme dovolit po dvou tisíciletích tuhle roli vypůjčit i pro sebe. Slovem evangelium se míní skvostná zpráva o tom, že nastal čas milosti, čas Hospodinovy přízně, čas radosti, veselosti, čas víry, naděje a lásky (z nichž největší je láska). Tak tohle nám dal Bůh do rukou, ať to rozneseme adresátům.

Že sis k tomu, Bože, nevybral raději nějaké anděly nebo svaté? Ale právě že vybral: svatý je přece ten, kdo je Bohu k dispozici a kdo převzal do opatrování evangelium, hýčká ho a užívá si ho a rozdává ho druhým. A andělem se každý z nás stává, kdykoli v dobrém na někoho myslíme a kdykoli někomu doručíme evangelium (anděl přece znamená posel).

Dostali jsme do opatrování tu nejlepší zásilku, jakou lze doručit. Ale nejsme jen poslíčci a tahle zásilka není chráněna žádným listovním tajemstvím. Spíš je to tak, jako byste měli roznést ty svatební koláčky, jakousi předběžnou výslužku z veliké hostiny, která se chystá. Hmata-

telnou pozvánku, všichni jsou zváni. A nemusíte jim ji jen nést, můžete si taky sami dobnout. Ba nejen dobnout, můžete se dokonce sesednout s přáteli a ochutnávat požehnání, vychutnávat odpuštění, košťovat to Boží pozvání na hostinu.

Má to samozřejmě háček. Není dobrý posel, kdo se sám přecpe a nikomu nic nedá. Nebo ten, kdo zásilku někam odloží (zakope jak hřivnu) nebo rovnou zahodí, protože mu za to trmácení nestojí ani ona ani její adresáti. Další háček se ukáže, když poslům začne záležet především na tom, aby nás na to košťování Boží dobroty bylo co nejvíc. Když se církev chopila moci, bylo trochu riskantní se k ní nepřidat – slova z podobenství „přinuť je, ať přijdou“ si vyložila nehezky po svém (jako byste ty koláčky nechali ztvrdnout na šutr a pak je po lidech házeli). A když po pár staletích začalo křesťanů zas ubývat, vyrojila se takřka estrádní misijní představení s efektními projevy víry (podívejte, jak oslnivě umíme prostřít a pro kolik lidí najednou!).

Jenže evangelium vstupuje do světa tak, že událost Ježíše Krista zaujme někoho z lidí – někoho, kdo má své jméno a tvář a svůj životní příběh, své trápení, radosti, strasti a naděje – pro toho jednoho konkrétního člověka tu najednou evangelium je. A tak jsme tu pro něj i my a máme mu – svým vztahem k němu – předat, že Bůh přišel mezi lidi a že to udělal i k jeho prospěchu a pro jeho záchranu. To se vyřizuje zblízka, v osobním vztahu, to se příkazem, nátlakem ani reklamou zařídit prostě nedá.

Bůh nás obdaroval důvěrou, že tuhle záležitost uděláme dobře. To, co nám svěřil do péče, je moc a moc dobrá zpráva: že Bůh nebere jako hlavní měřítko, co si kdo z nás zaslouží. Nespokojuje se jen s tím, co by nám patřilo, ale snaží se nám předat víc, totiž ještě milosrdenství a taky pokoj mezi lidmi. Ví, jací jsme dnes a jaká je naše minulost, a nabízí k ní také ještě dobrou budoucnost.

Církev je tu proto, aby na světě bylo místo, kde bude mít Kristovo evangelium střechu nad hlavou. Scházíme se tu, ochutnáváme ty koláčky ze svatby Beránkovy, co je máme roznášet pozvaným. Jak se na nás budou koukat a jestli to pozvání přijmou, nebo ne, to už je na nich.

V době, kdy apoštol tenhle dopis psal, panovalo přesvědčení, že je bohů div ne milion a každý z nich má v referátu nějaký kus světa nebo lidského údělu a že by bylo dobře si vybrat jen jednoho z nich a k tomu nasměrovat svou víru. Na to neskočte, upozorňuje apoštol: tyhle postavy z Olympu nebo odkud jsou jen takoví příštipkáři, kteří nic nezmůžou. Skutečný Bůh je jen jeden a svět, který je jeho dílem, zahrnul láskou. Do té jsme se my jednoho dne narodili a on nás obdařil důvěrou, že si toho všimneme a přijmeme to, a inspiruje nás, abychom k tomu přizvali i lidi kolem sebe.

„Tomu, kdo pro žal hlavu věší, na nebi hvězda září, zahání tmou a smutné těší, osuší slzy z tváří,“ napsal kdysi dávno jeden z proroků. To se ví, že pro ty smutné není podstatné, abych se jim líbil já, pošťák Boží lásky, protože podstatné je, aby se setkali s tou samotnou záchrannou láskou a spatřili tu hvězdu, co září na nebi (třebas nad Betlémem).

Bůh nás uznal za hodné důvěry a za pozvané, protože mu záleží na lidech – na nás i na těch druhých. Evangelium je opravdu moc dobrá zpráva.

požehnání:

Spousta lidí si říkává: „A kdopak nám dá užít dobrých věcí a kdy?“ Taky si to třeba říkáváme, ale odpověď (naznačenou ve starém žalmu) známe:

Atť nad vámi vzejde jas Hospodinovy tváře

– vždyť Bůh dává vašemu srdci větší radost, než jakou by vám kdo jiný mohl slíbit, natož splnit.

Atť nad vámi vzejde jas Hospodinovy tváře

a atť vás naplňuje radostí,

atť vašemu rozhodování dodá odvalu,

vašemu úsilí vytrvalost,

vaší naději elán

a vašemu srdci otevřenost pro všechno to, co nám Boží láska dopřává.

Amen.